

αί να παρομοιωθούν.

Ο Τόμ, αντίστοιχ, έκανε τα ίδια. Έκείνος κράταγε στα χέρια του, δύο μπουζύκια κόκκινα τριαντάφυλλα.

Έκαναν, κ' οι δύο, τις ίδιες ακριβώς κινήσεις, και ταλαντεύονταν, θοισιούρα και ρυθμικά, το σώμα με τα πόδια, έφθασαν γρήγορα στη μέση, αντιμετώπιζαν.

Έφθασε, τότε, ν' αλλάξουν τα μπουζύκια, χωρίς ν' άρρολορηθούν, και νά γυρίσουν πίσω, στις αρχικές τους θέσεις: Ο Τόμ νά πάρει τα λευκά τριαντάφυλλα του Μπόμπ, κ' ο άλλος, πάλι, τα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Έτσι κ' έγινε, "Αλλάξαν τα μπουζύκια, και γύρισαν στη θέση τους. Μιά θοισιοσύνη επιδοκιμασμένη δόνησε τότε, απ' άκρη σ' άκρη, το άμφιθέατρο: — «Μπράβο! μπράβο! μπράβο!...».

Έπειτα έκαναν διάφορα άλλα παιχνίδια. Ο Μπόμπ, ιδίως, έδειχνε μεγάλο κέφι. Το πρόσωπό του ήταν όλο φως, τα μάτια του, θαρρείς, πετούσαν σπινθήρες....

Έκαναν τοίματα σε στενωπόρα χαλιά, με χέρια και με πόδια μετεδμεμένα—κ' έπειτα, μπλεγμένοι σαν κουάρτα, κατέβηκαν σαν ά στρογγύη, μιά σκάλα.

Κ' η μουσική έπαυσε, τώρα, ένα θλιμένο σιγανό κομμάτι, που άντιχρησε θανατερό μεθ' στην ψηλή του Μπόμπ.

Έπειτα μπήκαν μέσα.

Κ' ήθελε η σειρά του τελευταίου γεννάσματος.

Ένα παιδάκι, ντυμένο μισό, σα τζοκέρ, βγήκε κρατώντας μια μεγάλη πινακίδα, με ζωηρά μεγάλα κίτρινα γράμματα:

SALTO MORTALE

Κι' από πίσω:

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΝΑ ΜΗΝ ΟΜΙΛΕΙ

Άφου τή γύρισε απ' όλης τις μεριάς, ξαναμπήκε μέσα.

Η κόκκινη κορυτίνα άναση κώθηκε, τα φώτα μισοσβήσαν.

Πέρασ' έτσι κάμποση ώρα σιωπηλής μεγάλης προσδοκίας.

«Τό Πήδημα του Θανάτου» ήταν η μεγαλύτερη άπτεξιόν της σαζόν, για τό πολύ, τό άγρόταγο κοινό, που γεννηόσθε τις σφοδρές τις σιγανήσεις. Πολλές κυρίες λιθομυόσαν ταχυικά—άλλ' αυτό δέν τις έμπόδιζε δόλοιο, χάρζονται, κάθε μέρα, να τό βλέπουν.

Κ' οι έφημερίδες είχαν γράψει πολλά, πως έφαγε να τό έμποδισει, επιτέλους, η άστρονομία! Έγγραφαν όμοιο, έπισως, πολλά και για τό βάρος των παιδιών, που άντιχρησαν, κάθε στιγμή, τό θάνατο, με τόση προζοιμία—κ' έτσι άναθαν ακόμα περισσότερο, τη νοσηρή περιφρονητή του κοινού....

Η μουσική άρχισε να παίζει, τώρα, τη «DANSE MACABRE» του SAINT-SAËNS.

Τώρα τό έπιδοκίμοιο ήταν κατασκότεινο και σιωπηλό.

Τά δύο παιδάκια προβάλλαν ντυμένα στα κατάματα. Ο Ένας όμοιος ήταν λοζά κομμένος, κ' η άσπαράδα τους φάνταζε σά χιόνι, στό σκοτάδι. Κανένας τώρα δε χειροκροτούσε.

Ένα σήγος χούφρε σ' όλο τό άμφιθέατρο, και τα μάτια όλων, έβριναν άκίνητα και καρφωμένα.

Προζόρησαν άργά κ' άπόρρητα, σαν ίσκιαι.

Ο Μπόμπ βινούσε, τώρα, άγάλια. Είχε τα μάτια άνοιχτά, όρθά νοκτα. Μιά άκαμψια μαρμόρον ήταν χυμένη σ' όλο τό κομμάτι του.

Η μουσική έπαυσε πάντα τό «Νεκρικό Χορό». Και μιά πνοή κομνητήριου είχε απλωθεί, τώρα, σ' όλο τό έπιδοκίμοιο μιά φοβερή πνοή κομνητήριου....

Ο Μπόμπ σαμαφώσως άργά, άπάντο στό σκονι, ως την ψηλή την κοινία, και πάσχησε στό σίδερο.

Κι' ο Τόμ, αντίστοιχ, έκανε κ' αυτός τα ίδια.

Κι' άρχισαν εφθες να τριαντεύονται, στην άρχή πολύ άργά.

Έπειτα όμοιο, τό κομνημα δινάωνσε. Κι' ήταν δινάωμοιο άρεκτά, ο Τόμ, δινοντας φόρα με τα πόδια, παρήρθε στο σίδερο της κοινίας, τινάχτηκε κ' άρπάχτηκε στα γόατα του Μπόμπ.

Κι' έτσι έκαναν μιάν άλωίδα, κρημασιένω ο Ένας απ' τον άλλο, σά μαρκος και μίωρος σταζαχτίτες....

Κ' η καρδιά του Μπόμπ, έξέκρινε τη στενυμή, ήταν θλιμένη, και, μαζί, έντυραμένη.

Τού ήθελε στο μυαλό ή έπαχί που ήτανε λαδάκια, κ' άκουγε τις κομνητές του παλιότσου. Κ' έπειτα διημήθηκε δύο γαλανό ματόδα—δύο γαλανό ματόδα λιπημένο, που κοίταζαν, έκστατικά, τά φώτα της σσηνής....

Κ' έπειτα, ξαφνικά, είδε μπροστά τα μάτια της Γιολάντας—τα μεγάλα μάτια της Γιολάντας... Κ' έβλεπε γρήγορα κ' άμείως τό δικά του.

Καθώς ο Τόμ ήταν λισομένος απ' τα πόδια του, τώρα του Μπόμπ τού φάνηκε πως έλάμαγε. Κι' αυτό τό κλάμα τό φρανταστικό, των γόμοιοσε λαχτάρα κ' έντυρία....

Έπειτα, ο Τόμ, γύρισε πάλι ξαφνικά στην κοινία του. Κ' έτσι μίστηκαν γιά τό μεγάλο τελευταίο πήδημα.

Στους έξωστές, σ' όλο τό άμφιθέατρο, όλοι κρατούσαν τον άνα πνοή τους.

Η μουσική διαμαίες σταμάτησε.

Αντίστοιχ, τώρα, τα παιδάκια, καθένα, στη θέση του κοινία, είχαν καρφωσει άκίνητα τα μάτια.

Ένα!

Έφθασε, κάνοντας μια τοίματα στο ζενόν, ν' άρπαχτεί καθένος στην κοινία του άλλουνοού.

Δύο!

Ο Μπόμπ έφαχζε τα δόντια, για τριμνι. Κοιτάζε καταματα τον Τόμ. Τα μάτια του δέν έπαζαν διαζο.

Τρία!....

Έξέκρινε τα μάτια, και τινάχτηκε, κ' άπλωμένα χέρια. Έκανε πρώτα τη μεγάλη τοίματα, κ' έπειτα, αντί να φτάσει να λιαστεί στην άλλη κοινία, λάβανε κ' ήρθε λίγο παρακάτω και σφεντοσίστηκε σά βέλος, στό κενό....

Ο κόσμος έμπεξ' ένα σιωρητητό.

Και τό κομνημα τό λεπτό του Μπόμπ, πήγε για χιόστης με δινάση στα έζια—κ' έπειτα μακρούλι, τσοκισμένο, σά μη κού ποιάδα πεθαμένο, λοζέροντας λιγάκι δεξιά, έπεσε κ' όλο του τό βάρος γάμο....

Έτσι πέθανε ο καμμένος ο Μπόμπ.

Κι' ο Τόμ, στην άλλη κοινία, δίχως να σιμείει απ' τη θέση του, με τα νύχια μπηγμένα μέσ' στό σίδερο, και με τα δύο του βλέφαρα κλεισμένα—μεθ' αυτά γεωρά εφρονητά, τον πανικό και τα τρεγιάματα του κόσμου—είχε σταθεί σαν άπολιθωμένο—κ' είχε στα μάτια του μπροστά τα μάτια της Γιολάντας, τα μεγάλα μάτια της Γιολάντας....

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ ΜΑΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ο αριθμός των φοιτητών του Πανεπιστημίου των Αθηνών κατά την πρώτη δεκαετηρίδα της ίδρύσεώς του, μόλις έφθασε τους 300. Την δεύτερη δεκαετηρίδα οι φοιτητές άξέθησαν εις 400 και την τρίτη εις 500. Έκτοτε ο αριθμός των έγγραμμένων στο Πανεπιστήμιο όλο και άνέβαινε. Στα 1877 π. χ. έπήχον 1645 φοιτητές, στα 1879 1825, στα 1880 1900, στα 1881 2050, στα 1882 2100 και στα 1883 2600.

Από τους 655 νέους φοιτητές που ένεγράφησαν στα 1882 507 προήρχοντο από την έλευθήρα Ελλάδα, 144 από τα άλλοτρωτα μέρη και 4 από τό δξωτερικό, ήτοι 1 από την Ιταλία, 1 από την Πολωνία, 1 από την Ρουμανία και 1 από την Άμερική.

Από αυτούς γράμματα την Νομική 343, στη Φιλοσοφία 123, στην Ιατρική 172, στη Φαρμακευτική 11 και στη Θεολογία 6.

Από της 14 'Απριλίου 1837, δότιε ίδρύθη το πρώτο μας Πανεπιστήμιο, μέχρι του 1883 είχαν γράφει έν όλο 11.283 φοιτητά, έν των όποιων 4.730 στη Νομική, 3.500 στην Ιατρική, 2.130 στη Φιλοσοφία, 473 στη Φαρμακευτική και 360 στη Θεολογία. Παρεστρήθη ότι τις δύο πρώτες δεκαετηρίδες έπλεόνωναν οι γιατροί, κατά την τρίτη οι νομικοί και κατά την τετάρτη γιατροί και νομικοί ήλθαν ίσοιαιοι.

Από τους τριάντα έννεά πρώτους πρταίντες του Πανεπιστημίου μας οι 14 προεχόντα από τη Φιλοσοφική σχολή ήσαν οι Κ. Σχινάς, Κ. Ασιόπου, Ν. Βιάβας, Θ. Μανούσος, Α. Βενιζέλος, Φ. Παύσανο, Α. Στρούμπος, Π. Μητσάπουλος, Α. Ραγκαβάς, Θ. Ορφανίδης, Ε. Κασιόχης, Κ. Παπαρηγόπουλος, Ι. Παπαδάκης, Β. Λίκαν, 12 απ' τη Νομική οι Γ. Ράλλης, Ι. Σούτσος, Γ. Μαυροκοφάτος, Σ. Πηλλίκας, Π. Αργυροπούκος, Β. Οικονομίδης, Π. Παπαρηγόπουκος, Κ. Φεραρίτης, Π. Καλλιγας, Ε. Κοκκινος, Ν. Λαμασκηνος, Κ. Κωστής, 9 απ' την Ιατρική σχολή, οι Ν. Κωστής, Ι. Ολιμπος, Α. Πάλλης, Μ. Βενιζέλος, Κ. Βουσάκης, Γ. Μικαλάς, Α. Αναγνωστάκης, Θ. Αργεταίος και Π. Κριακόσ και τέλος 4 από τη Θεολογική σχολή, οι Μ. Αποστολίδης, Κ. Κοντογιάννης, Π. Ρουσόπουλος και Ν. Λαμπαλάς. Πρώτος πρταίντης έξέλεγη ο Κ. Σχινάς.

